

HARRACH, Hans A. von (Firenze 11 februari 1873 – Nieder-Arnbach 22 oktober 1963).

Werd bij het uitbreken van de oorlog in 1914 gemoobiliseerd als reserveofficier, maar kreeg weldra een post bij het burgerlijk bestuur in bezet België. Dat de toenmalige rijkskanselier **Theobald von Bethmann-Hollweg** zijn oom was, was wellicht niet vreemd aan die benoeming. Bij de oprichting van de Politische Abteilung begin 1915 werd von Harrach er de adjunct-chef van **Oskar von der Lancken-Wakenitz**. Binnen de afdeling stond hij aan het hoofd van de sectie voor Vlaamse en kerkelijke aangelegenheden. Zijn belangrijkste medewerker daar was **Pius Dirr**. Het was von Harrach die in maart 1917 de afvaardiging van de **Raad van Vlaanderen** vergezelde op de roemruchte reis naar Berlijn.

Zoals Dirr, en overeenkomstig de officiële Berlijnse regeringslijn, was von Harrach voorstander van een 'voorzichtig' optreden in Vlaanderen en dus tegen de totale ontmanteling van de Belgische staat nog tijdens de oorlog. Hij werd zodoende kop van Jut voor de Jong-Vlaamse extremisten en hun Duitse sympathisanten (**Jong-Vlaanderen**). Met name **Friedrich von Bissing**, de zoon van de tweede gouverneur-generaal, koesterde tot na de oorlog een ziekelijke haat tegen hem.

In november 1917 werd de sectie voor Vlaamse aangelegenheden overgeheveld naar het Duitse burgerlijk bestuur van Vlaanderen en kreeg von Harrach bijgevolg een nieuwe chef, **Alexander Schaible**. Het was misschien daaraan te wijten, maar misschien ook aan de kuiperijen van de radicale annexionisten dat hij op 26 mei 1918 in Brussel onverwachts ontslag moest nemen. Hij werd overgeplaatst naar het front, waar hij het bevel kreeg over een eskadron huzaren.

LITERATUUR: A.L. Faingnaert, *Verraad of zelfverdediging?*, 1933; – L. Buning, 'Meer licht op de von Ziegesars', in WT, jg. 32, nr. 6 (1973), p. 303-330; – W. Dolderer, *Deutscher Imperialismus und belgischer Nationalitätenkonflikt* (Kasseler Forschungen zur Zeitgeschichte, nr. 7, 1989).

WINFRIED DOLDERER